



ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΣΤΕΓΗ, ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΜΙΣΘΟ (ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ)

Έφυγες κάποτε τρέχοντας από την οικογένεια, αμέσως μόλις τσέπωσες μερικά φράγκα από τις πρώτες σου άρπα-κόλλα δουλειές, για να πιάσεις το πρώτο σου σπίτι. Δεν σε πείραξε που ήταν ανήλιαγο και που το απέναντι μπαλκόνι ήταν στα τρία μέτρα. Ούτε που η υγρασία είχε απλωθεί στους άβαφους τοίχους. Δε σε πείραξε που τα υδραυλικά ήταν σκάρτα, η κουζίνα μπουντρούμι και η θέρμανση κομμένη. Ούτως ή άλλως δεν είχες να την πληρώνεις. Ήσουν χαρούμενη/ος που θα γλίτωνες από τους γονείς και τις καθημερινές τους υποδείξεις για τη ζωή σου. Ένωσες ικανοποίηση, θα αποκτούσες επιτέλους την ελευθερία σου, θα στέγαζες την αυτονομία σου. Γι' αυτό άξιζε, είπες, να κάνεις θυσίες· θα έκοβες τις μπύρες, τις εξόδους, τα βιβλία, τα ταξίδια...

Κι ύστερα... άλλαξες μερικά σάπια σπίτια το ένα χειρότερο από το άλλο κάθε φορά που έχανες τη δουλειά σου ή κάθε φορά που ο ιδιοκτήτης ζητούσε όλο και πιο πολλά. Ύστερα ήρθαν τα 10ωρα ορθοστασία με μισά ένσημα και μέρος της αμοιβής σε κουπόνια· το σπαστό ωράριο και η εξάντληση της τρεχάλας στην κωλοδουλειά

που χάρηκες όταν τη βρήκες, γιατί τώρα πια μπορούσες να πιάσεις το δικό σου σπίτι.

Και τότε το ένωσες καλά στο πετσί σου ότι το σπίτι είναι πιο πολύ το αποθετήριο της εργασιακής μας δύναμης, παρά ο χώρος πραγμάτωσης της ελευθερίας μας. Είναι το μέρος που κουλουριαζόμαστε για να ανακτήσουμε τις δυνάμεις που την επόμενη μέρα θα ξαναθέσουμε στην υπηρεσία του αφεντικού για να παραγάγουμε υπεραξία για χάρη του. Το μέρος που αναπαράγουμε καθημερινά τον εαυτό μας άμισθα. Το μέρος όπου κλεινόμαστε για να θρηνήσουμε τη μέρα που πέρασε κι εμείς δε χαρήκαμε λεπτό της· το μέρος από όπου θέλουμε να βγούμε πάλι τρέχοντας, γιατί η απομόνωση μετά από μια σκληρή μέρα σήκω-κάτσε δεν αντέχεται και γιατί θέλουμε να ξεχάσουμε τις υποτιθέμενες χάρες και υποσχέσεις αυτής της λειψής καπιταλιστικής κοινωνίας, στην οποία για να πληρώσεις το νοίκι, τους φουσκωμένους λογαριασμούς και να αντέξεις το κόστος ζωής πρέπει να ξεχάσεις να ζεις. Γιατί στον κόσμο που ζούμε όλες μας οι ανάγκες βασικές ή μη διαμεσολαβούνται από τις υπάρχουσες καπιταλιστικές σχέσεις, επομένως όλα όσα χρειαζόμαστε για να

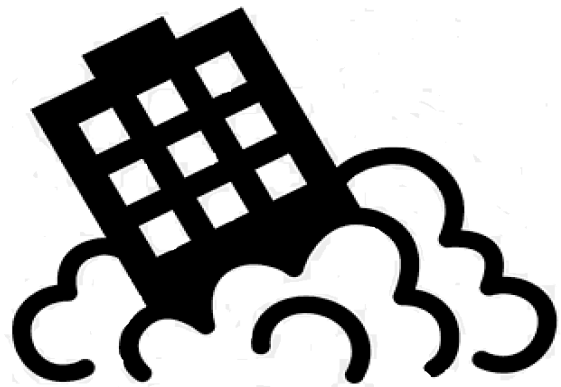
ζήσουμε αποτελούν *εμπορεύματα*. Έτσι και η ανάγκη της στέγασης είναι ακόμα ένα εμπόρευμα που για να το πληρώσουμε χρειαζόμαστε μισθό, μισθό όμως που να ανταποκρίνεται στις *δικές μας ανάγκες* κι όχι στις ανάγκες του κεφαλαίου.

Εν μέσω πανδημίας και περιφραξης των κοινωνικών σχέσεων το σπίτι απογυμνώθηκε ακόμα περισσότερο από τις όποιες υποσχόμενες χάρες του είχαν απομείνει. Ο χώρος στένειψε αφόρητα, όταν το μετατρέψαμε σε κάτεργο τηλεργασίας, όταν οι καυγάδες και η βία στις πολυκατοικίες γύρω μας πυκνώνανε, τη στιγμή που εμείς κάναμε αγχωμένα τα τηλεμαθήματά μας ή όταν κλεισμένοι στους τέσσερις τοίχους αναλογιζόμαστε αν και με ποιους όρους θα ξαναγυρνούσαμε στη δουλειά, όταν θα έληγε η αναστολή εργασίας που μας επέβαλε η επιχείρηση και το πώς θα τη βγάλουμε μέχρι τότε. Στον μετά την καραντίνα κόσμο η απάντηση ήρθε πληρωμένη: σε όλη τη διάρκεια που οι εργαζόμενοι συμμορφώνονταν με την κρατική διαχείριση που προνόησε για τη διατήρηση της ικανότητάς μας για παραγωγή υπεραξίας, κλείνοντάς μας στα σπίτια μας ώστε να επανέλθουμε πειθαρχημένοι και σχετικά υγιείς στο καθήκον μας με τη λήξη συναγερμού, ο μισθός δέχτηκε τεράστια επίθεση. Η εργασιακή αναδιάρθρωση μεθοδεύτηκε ώστε να δημιουργήσει ευκαιρίες για μεγαλύτερο ξεζούμισμα στην εποχή μετά την καραντίνα, με κύριο μοχλό το πρόγραμμα με την παραπλανητική ονομασία «ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ», το οποίο προβλέπει την βίαιη μείωση των μισθών, σε πολλές περιπτώσεις ακόμη και στο ύψος του υφιστάμενου κατώτατου, και τη γενίκευση,

σε ακόμα μεγαλύτερη κλίμακα, της προσωρινής, της μερικής, της εκ περιτροπής, δηλαδή της επισφαλούς και ανασφάλιστης εργασίας.

ΜΙΣΟΣ ΜΙΣΘΟΣ, ΜΙΣΟ ΣΠΙΤΙ, ΜΙΣΗ ΖΩΗ

Δεν δεχόμαστε να δουλεύουμε με τους όρους που κεφάρει και εκτιμά ότι τον παίρνει να επιβάλλει ο ΣΕΒ για να εξυπηρετηθούν οι ανάγκες κερδοφορίας του κεφαλαίου. Αρνούμαστε να βάλουμε πλάτη στην εθνική ανάκαμψη που για εμάς σημαίνει μαζικές απολύσεις, μειώσεις μισθών (με την επιβολή της εκ περιτροπής εργασίας του προγράμματος «ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ») και συνθήκες γενικευμένης ανεργίας και επισφάλειας, ενώ για το κεφάλαιο σημαίνει βελτίωση των όρων κερδοφορίας του. Δεν συναινούμε παθητικά στην (αντιφατική) ανάγκη του κεφαλαίου να έχουμε ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι μας ώστε να ανανεώνεται η ικανότητά μας για εργασία, όπως απέδειξε και η πρόσφατη κρατική διαχείριση της υγειονομικής κρίσης, και να εξασφαλίζεται η καθημερινή πειθήνια προσέλευσή μας στην κακοπληρωμένη και άθλια δουλίτσα μας προκειμένου να πληρώνουμε το πανάκριβο νοίκι και τους ανελέητους λογαριασμούς.



Δεν είμαστε διατεθειμένοι να περάσουμε την υπόλοιπη ζωή μας στερούμενοι τα απαραίτητα για να εξοικονομήσουμε τη δόση για το στεγαστικό ή παρακαλώντας τους ιδιοκτήτες να μας δώσουν ένα βρώμικο αχούρι να μείνουμε, γιατί τα καλά σπίτια πάνε στους airbnbήδες και τους φραγκάτους. Μπορεί φέτος να μην έχει γεμίσει το κέντρο από τουρίστες, όμως αυτά τα φουλ-ανακαινισμένα λουσάτα και επιπλωμένα σπίτια του airbnb εξακολουθούν να μην είναι διαθέσιμα για εμάς, με τις ακόμη απαγορευτικές τιμές και τα βραχυπρόθεσμα (συνήθως μόλις για ένα έτος) συμβόλαια που (παράνομα) απαιτούν οι ιδιοκτήτες τους.

Επιπλέον, το γεγονός ότι το κράτος προχωρά εν μέσω γενικευμένης, οικονομικής ύφεσης (πλέον του 8%) στην υλοποίηση του «Μεγάλου Περίπατου της Αθήνας», μιας μεγάλης κλίμακας αστικής παρέμβασης που τμηματικά υλοποιείται εδώ και πάνω από 20 χρόνια, δεν αφήνει αμφιβολία ότι τα σχέδια κυριλοποίησης του αστικού χώρου και οι συνακόλουθες επενδύσεις τόνωσης της πληγείσας τουριστικής βιομηχανίας δεν έχουν διόλου υποχωρήσει από το πρόσφατο lockdown.

Δεν έχουμε καμία προσδοκία ότι το προσωρινό (;) φρένο που έβαλε η πανδημία στην ανάπτυξη του airbnb και την κερδοσκοπία επί της γης στις γειτονιές μας πρόκειται να λειτουργήσει αυτοματικά υπέρ μας, αν εμείς οι ίδιοι δεν αποφασίσουμε να οργανωθούμε και να αγωνιστούμε εδώ και τώρα για αύξηση του άμεσου κι έμμεσου μισθού μας και για ταυτόχρονη μείωση του ενοικίου. Μπορεί να μην εγκαταλείπεται η πολιτική, της οποίας η πρόσφατη οξυμένη έκφραση εγκαινιάστηκε το περασμένο

εξάμηνο με την καταστολή των μεταναστευτικών και αναρχικών καταλήψεων στο δήμο Αθηναίων, με κορύφωση τη διπλή εκκένωση της κοινότητας καταλήψεων Κουκακίου, όμως το προσωρινό αδιέξοδο στην εγχώρια τουριστική βιομηχανία δημιουργεί τη δυνατότητα στο μητροπολιτικό προλεταριάτο να αναπτύξει **συλλογικούς διεκδικητικούς** αγώνες γύρω από την **αυτομείωση των ενοικίων**.



Η κατά 40% μείωση ενοικίου στους εργαζόμενους που βγήκαν σε αναστολή σίγουρα δεν ήταν/είναι αρκετή· έτσι κι αλλιώς αφορά μόνο όσους δεν ήταν «μαύροι», είχαν συμβόλαιο και δηλωμένο το σπίτι ως πρώτη κατοικία ή ήταν φοιτητές εξαρτώμενα μέλη γονέων που μπήκαν σε αναστολή: σε μια αγορά εργασίας στην οποία τα ένσημα είναι είδος υπό εξαφάνιση όσοι μένουν στην απέξω είναι πολύ περισσότεροι από όσοι το έχουν ανάγκη. Έτσι οι προλετάριοι στα μεγάλα αστικά κέντρα από τη στιγμή που ξεκίνησαν οι απολύσεις, οι αναστολές εργασίας και η υποτίμηση των μισθών έχουν **ήδη αναπτύξει αρνήσεις στο πεδίο πληρωμής του ενοικίου, διεκδικώντας μειώσεις** έστω και μέσω ατομικής διαπραγμάτευσης.

Είναι καιρός αυτές οι διάσπαρτες κινήσεις να πάρουν μια δυναμική μορφή

και να εξελιχθούν σε μια πιο απειλητική για το κεφάλαιο συνθήκη, πέρα από τις μοναχικές λύσεις που επιδιώκει ο καθένας και η καθεμιά ξεχωριστά για τον εαυτό του.

ΕΠΟΜΕΝΩΣ...

Δίχως να θεωρούμε πεδίο πραγμάτωσης της ελευθερίας μας την κατακερματισμένη μας ζωή σε ακριβοπληρωμένα (με τον ιδρώτα μας) σπίτια και δίχως κανένα σεβασμό στην καπιταλιστική ιδεολογία της ατομικής ευθύνης του στυλ «ο καθένας σπίτι του», εν τούτοις αναγνωρίζουμε ότι η στέγαση αποτελεί μια από τις βασικότερες υποδομές για την κοινωνική αναπαραγωγή του προλεταριάτου, μια σημαντικότερη πλευρά της αναπαραγωγής της ζωής μας. Ταυτόχρονα, αποτελεί ένα πεδίο αγώνα ανάμεσα σε κινήματα ενοικιαστών ή μεμονωμένων προλετάρων (ενοικιαστών ή και ιδιοκτητών ενάντια σε κατασχέσεις)

Δεν είμαστε διατεθειμένοι να πληρώνουμε εξωφρενικά νοίκια, να παίρνουμε μισθό-χαρτζηλίκι και να τους προσκυνάμε κιάλας.

από την μία πλευρά και του real estate κεφαλαίου που καταλαμβάνει όλο και περισσότερο χώρο ή μικροϊδιοκτητών από την άλλη.

Ο αγώνας αυτός, ειδικά στις μεγάλες μητροπόλεις όπου οξύνεται όλο και περισσότερο, συνήθως περιγράφεται με την παραπλανητική φράση «οικιστική κρίση». Πρόκειται όμως ξεκάθαρα για κομμάτι του ταξικού ανταγωνισμού, κομμάτι των ταξικών αγώνων που δίνουμε. Και είναι με αυτούς τους αγώνες που πραγματώνουμε την ελευθερία μας στον κοινό και δημόσιο χώρο που [επανα]οικειοποιούμαστε, εκεί όπου απλώνουμε τις συγκρούσεις μας με αυτόν τον κόσμο της ξεφτίλας, της εκμετάλλευσης και της αλλοτρίωσης.

Δεν βλέπουμε άλλο δρόμο παρά μόνον τη διεκδίκηση αυξήσεων στον μισθό, την ανάπτυξη συλλογικών αντιστάσεων, τη στάση πληρωμών στα ενοίκια και την αυτομείωση τιμών στα super market.

**Συνέλευση ενάντια στη
βιο-εξουσία & την κλεισούρα**

Ιούνιος 2020

<https://againstbiopowerandconfinement.noblogs.org/>